

หนึ่งในร้อย

จิตโศก สุภะพงษ์ ทวหมไพจิตร

“คอลัมน์นี้จัดขึ้นเพื่อแนะนำบุคคลที่ทำความดีให้แกสังคม โดยที่เจ้าตัวมีจิตศรัทธาเสียสละทรัพย์สินส่วนตัว เพื่อ
จรรโลงสังคมในเรื่องการศึกษา การศาสนาและการพัฒนาชุมชน ฯลฯ การกระทำที่มีได้หวังผลตอบแทนทางการเมือง และการเงิน
นับว่าเป็นการกระทำที่น่าสรรเสริญ เปรียบเสมือนการบิณฑบาตของหลวงพระ ซึ่งคงหาบุคคลประเภทนี้ไม่มากนักในสังคมปัจจุบัน เขาจึง
เสมือนบุคคลหนึ่งในร้อย . . . ที่สังคมต้องการ”

ร่างผมบางคอคอดมนเส้นเกรียน โหนกแก้มเป็น
สันนูนแบบชายชนบทห่อคร่ำเครียดคับงานหนัก บ่ง
บอกถึงความเอาจริงเอาจัง แต่แฝงไว้ซึ่งความมี
เมตตาธรรม อายุตุ้มแก่เกินตัว ประมาณ 37 ปี แต่
วาจาสุภาพนุ่มนวล และพูดจาด้วยความระมัดระวัง
เขาคือ น่วม มณีพรหม การศึกษาของเขาจบชั้น
ม. 3 (เดิม) ก็ต้องออกจากโรงเรียน เพราะสุขภาพ
ไม่อำนวยให้ แต่ด้วยความรักการศึกษา เขาก็
พยายามค้นคว้าหาความรู้ใส่ตัวอยู่เสมอมา เมื่อว่าง
เว้นจากการทำสวนยาง อันเป็นอาชีพหลักชาวชนบท
ไทยทางภาคใต้ แต่เน้นแหล่งการศึกษาระบบนอก
โรงเรียน จะให้ได้รับความสัมฤทธิ์ผลในระยะเวลา
อันสั้นย่อมเป็นไปได้ยาก ประกอบกับการทำงาน
สวนยางที่ต้องลงทุนอย่างมาก และต้องใช้แรงกาย
หนักทุกวัน ทำให้เขาผิดหวังในการศึกษามาก และ
ร่างกายที่บอบบางอย่างเขา ก็ไม่อำนวยให้ต่อการทำ
สวนยาง ทำให้ น่วม หน้่มลูกบ้านกะไผะ ต.โคก-
โพธิ์ อ.โคกโพธิ์ จ.ปัตตานี เกิดความผิดหวังซ้ำสอง

ในเรื่องการทำสวนยาง และดูเหมือนว่าเขาจะห้อยเท้า
ต่อชะตาชีวิต

จากการทำสวนยางที่อำเภอนาทวี ซึ่งดูเหมือนจะได้
รับผลไม่เท่าที่ควร เขาก็หวนกลับมาสู่อำเภอโคกโพธิ์อีก
ครั้งหนึ่ง มั่งเฝ้ายืนในระหว่างนั้นทางหมวดการศึกษาอำเภอ
โคกโพธิ์ มีความประสงค์จะขยายโรงเรียนบ้านสามยอด
จากระดับประถมศึกษาก่อนต้น ไปสู่ระดับศึกษาตอน
ปลาย ซึ่งทางเจ้าหน้าที่ได้ทำการตรวจสอบความต้องการ
เบื้องต้น เช่น ความต้องการของชาวบ้าน จำนวนเด็ก
จำนวนครู และสภาพทางเศรษฐกิจ ฯลฯ เห็นพ้องกันว่า
สามารถขยายไปถึงระดับประถมศึกษาตอนปลายได้

โรงเรียนบ้านสามยอดประถมศึกษาตอนต้น เป็น
โรงเรียนที่ตั้งอยู่ในหมู่บ้านสามยอด หมู่ที่ 8 ต.โคกโพธิ์
อ.โคกโพธิ์ จ.ปัตตานี ห่างจากถนนยุทธศาสตร์ไปทาง
ทิศเหนือประมาณ 3 กม. มีหมู่บ้านชาวไทยมุสลิม ประ
มาณ 270 ครัวเรือน และทางใต้มีอาณาเขตติดต่อกับหมู่
บ้านตะเคียนทอง หมู่ที่ 2 ต.โคกโพธิ์ อ.โคกโพธิ์
จ.ปัตตานี ซึ่งมีประชากรชาวไทยพุทธ ประมาณ 40

นายนูม มณีพรหม
อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี

กลัวเรียน เด็ก ๆ จากหมู่บ้านนี้ก็สามารถไปโรงเรียนที่โรงเรียนบ้านสามยอดประถมศึกษาตอนต้นได้ แต่เนื่องจากที่ตั้งโรงเรียนเข้าไปในหมู่บ้านลึกจากถนนใหญ่ (ถนนยุทธศาสตร์) มาก ไม่สะดวกต่อการคมนาคมหน้าฝนทางราชการจึงคิดว่า ควรจะหาที่ดินสักแปลงหนึ่งที่ติดกับถนน เพื่อจะขอซื้อสำหรับสร้างโรงเรียนสามยอดระดับประถมศึกษา และเมื่อมีคนไปติดต่อ นายนูม มณีพรหม เขาก็อุทิศที่ดินรดกของเขาที่ได้รับจากบิดา ให้แก่ทางราชการ เพื่อจะสร้างโรงเรียนสามยอดระดับประถมศึกษาตอนปลาย จำนวนที่ดิน 5 ไร่ 42 ตารางวา โดยไม่คิดเงินตอบแทนแม้แต่บาทเดียว

ถ้าท่านนั่งรถยนต์ไปภาคใหญ่ตามถนนยุทธศาสตร์ ห่างจากที่ว่าการอำเภอโคกโพธิ์ ประมาณ 3 ก.ม. ก่อนที่จะขึ้นเนินสูง ซึ่งชาวบ้านเรียกว่า "โคกตันสะตอ" ท่านจะเห็นโรงเรียนสามยอดระดับประถมศึกษาตอนปลาย ตั้งตระหง่านอยู่ชายมือบนเนินดินที่สูงชัน พื้นที่บริเวณนี้แหละที่ นายนูม มณีพรหม เป็นผู้สละให้

ข้าพเจ้าได้สอบถามความรู้สึกของเขาด้วยคำถามที่ตรงไปตรงมาว่า "ทำไมจึงสละที่ดินดังกล่าวให้แก่ทางราชการ"

เขาตอบว่า "เพื่อที่จะให้เด็กในหมู่บ้านตามสะแวกนั้นได้รับการศึกษาอย่างเต็มที่ "คุณไม่เสียขายหรือ" ข้าพเจ้าตั้งคำถามต่อไป

"ไม่เสียขายครับ . . . เพราะอย่างน้อยที่สุดผมก็ได้รับความภาคภูมิใจที่ผมได้เสียสละที่ดินเพื่อสร้างโรงเรียน" และปัจจุบันนี้ ผมก็ได้ขอสมัครเข้าเป็นนักการศึกษาโรงเรียนอยู่คลุกคลีอยู่กับเด็ก ๆ" ผมมีความรู้สึกเหมือนกลับบ้านผมเอง" เขาพูดต่อ

จากการประเมินทั้งหมดราคาที่ดินที่เขาอุทิศให้ครั้งนี้ คงไม่ต่ำกว่า 20,000 บาท ซึ่งคนที่มั่งมีฐานะอย่างเขาที่ไม่ถึงกับร่ำรวยนักเข้าใจในความสำคัญในการศึกษา ทำให้เด็กในสะแวกบ้านคลองช้าง บ้านคลองป้อม บ้านควนเหวี่ยง บ้านสามยอด บ้านทุ่งยาว บ้านท่าคลอง บ้านตะเคียนทอง บ้านกะโผะ บ้านทุ่งทรวด บ้านนิคมบ้านลำไพล มีโอกาสมาเรียนที่โรงเรียนบ้านสามยอด

ระดับประถมศึกษาตอนปลายได้ เพราะการไปมาสะดวกมาก

ข้าพเจ้าได้พบกับครูชวัญ ไซยน้อย ซึ่งเป็นผู้มีส่วนสำคัญในการสร้างโรงเรียนแห่งนี้ได้เล่าว่า “ผมได้ติดต่อกับคนอื่น ๆ มาก่อนที่คิดอยู่ในบริเวณนั้น โดยจะขอซื้อจากเขาเพื่อสร้างโรงเรียน แต่ไม่มีใครยอมตกลง จนกระทั่งอาจารย์จรรยา แก้ววิชิต ซึ่งเป็นครูสอนด้วยกันได้ชักชวนให้ไปติดต่อกับ นายน่วม คังกล่าว จึงได้ที่ดินบริเวณนั้นมา นับว่าเขาเป็นนักเสียสละที่แท้จริงคนหนึ่งครับ”

นายน่วม มณีพรหม ได้รับมรดกที่ดินนี้มาจากบิดาคือ นายศรีทอง มณีพรหม ซึ่งเป็นชาวกะเหรี่ยงคนหนึ่ง ดังนั้นการที่เขาได้ทำคุณประโยชน์ให้แก่สังคมครั้งนี้ จึงเป็นผลสะท้อนไปถึงบรรพบุรุษ ซึ่งควรจะได้กล่าวถึงบ้างสักเล็กน้อย นายศรีทอง เป็นคนเข้าใจการศึกษาของลูก ได้พยายามส่งลูกชายคือ นายน่วม มณีพรหม เพื่อให้เรียนหนังสือ แต่เนื่องจากสุขภาพทางกายเป็นอุปสรรค ทำให้ นายน่วม ได้เรียนแค่ชั้น ม.๓ (เต็ม) และออกจากโรงเรียนมา นายศรีทองก็ตั้งใจจะให้ลูกชายตั้งหน้าตั้งตาทำสวนยางที่อำเภอท้าว แต่เขาก็ทนต่องานหนักไม่ไหว บิดาจึงมอบที่ดินให้กับเขา เพื่อให้ปลูกสร้างสิ่งเล็กน้อยๆ แต่ นายน่วม เห็นว่า เขาควรมอบที่ดินนี้เพื่อสาธารณประโยชน์ดีกว่า โดยไม่มีความเสียดาย

“คุณไม่เกรงว่าบิดาของคุณจะโกรธหรือ ในการที่คุณเสสสะที่ดินคังกล่าวนี้”

“ผมคิดว่าพ่อผมไม่โกรธ”

“เหตุผล . . .” ข้าพเจ้าซักถาม

“เพราะผมทำคุณประโยชน์แก่สังคม” เขาตอบ

“แล้วคุณมีทัศนคติต่อการศึกษายังไงบ้าง”

ข้าพเจ้ารुकคำถามต่อไป

“ผมคิดว่าการศึกษาคือรากฐานของชีวิต” เขาตอบอย่างช้า ๆ เหมือนกับใช้ความคิดอย่างหนัก “ในชีวิตผมเคยผิดหวังมาแล้ว อยากจะให้ลูกหลานได้ดี โอกาสรับการศึกษามากยิ่งขึ้น เพื่อให้เขาเป็นนักศึกษา นักต่อสู้ เป็นคนฉลาด และมีเหตุผลในอนาคต เพราะเรื่องการศึกษาเป็นเรื่องสำคัญที่สุดของชาติ”

จากเขามาในวันนั้น ด้วยภาพพจน์แห่งการสนทนา กับผู้ที่ได้สละทรัพย์สินส่วนตัว เพื่อประโยชน์ของสังคมยังติดตรึงในความทรงจำ เขายังวนเวียนคลุกคลีอยู่กับเด็ก ๆ จุกก้นน่วม น่านน่วม ลุงน่วม ไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งเด็ก ๆ เหล่านี้ค่อยเติบโต เจริญก้าวหน้าในทางการศึกษา และคิดว่าหนูน้อยเหล่านี้ คงไม่มีบุญคุณของเขา นี้แหละคนที่สังคมควรรับรู้ . . . ข้าพเจ้าผู้หนึ่งละทิ้งข้อสรรเสริญคุณความดีของเขา และยอมรับว่าเขาคือบุคคล “หนึ่งในเรื่อง” ที่โลกต้องการ ☐